

Sông núi giao thần

Trăng ơi! đừng bỏ kinh thành :
Hồn Cờ Đô vẫn thanh bình như xưa.
Nhỡn tiền chợt sáng thiên cơ,
Biết chăng ảo phò, mê đó là đâu ?
Ta say ánh lửa tinh cầu,
Dựng lên địa chần, loạn màu huyền không.
Trận cười tan hợp núi sông.
Cơn mê kỳ thú lạ lòng cỏ hoa.
Hý trường đổi lớp phong ba,
Mượn tay ngụy tạo xóa nhòa biển dâu.
Hưng vong Vạn Lý Thành sầu,
Trăng ơi ! đừng bỏ mái lầu nhân gian,
Ta chờ thiên địa giao hoan
Nhập thần cây cỏ muôn vàn kiếp sau.

Mê Hồn Ca

Lời nói im, ta nằm chờ siêu thoát.
Mơ Hoàng Thành dựng lại bản thanh âm.
Mời ngón tay nhưng
Mở cửa để cấm.
Ôi kiên trúc một chiêm bao thần bí!

Ta lạc hồn giữa lâu đài kỳ dị,
Suốt muôn đời không hiểu dãy hành lang.
Lưới hiên tây từng thề kỷ điều tàn,
Gạch ngói cũ nghe hoa thêm rụng cánh.
Ngày tê tái đợi luân hồi về cạnh,
Giữa ân tình đứng lặng trượng giai nhân.
Dáng thiên thu kêu gọi một đêm Tần.

Lạc âm cung, ngán ngơ hồn lệ quý.
Ta nằm trong di tích cuộc tang thương.
Khóc thâu đêm cho thấy lại thiên đường,
Thửa hưng phục — Ôi! cõi lòng hoang phế!
Hồn hỡi hồn! xưa chết chìm dưới bể,
Hãy vùng lên, cười một tiếng bi ai.
Máu ta say không chảy thoát hình hài,
Hằng kinh động chồn ăn nằm vĩnh viễn.

Trăng huyết dụ xuống bên đài kỷ niệm,
Lầu gác xưa nghiêng bóng lập thời gian.
Biết chăng ai ? trong giấc ngủ hoang tàn,
Hồn gỗ đá nặng nề vừa tỉnh giấc.

Cuối trời loạn, thương một vùng sao mọc,
Ta hát lên, chân nhịp bước thần kỳ.
Trở về đây xơ xác mảnh tàn y,
Giữa hoang địa hiện hồn tòa u ngục.
Bừng mắt dậy, lửa hồi sinh đỏ rực,
Thịt xương về trong cổ mộ xông xao.
Hỏa thiêu rồi ! làn tử khí lên cao,
Chiều tái tạo băng khuâng từng ngọn cỏ.
Hoa thanh quý nở bừng trong diễm sử,
Thiên tiên đâu ! về tắm nước sông đào.
Ta nghiêng mình làm một trái non cao,
Và nghe tan vỡ
Tâm tình trăng sao...

Chiều mù sương lẫn trong tiến kiếp lạ,
Mỗi năm tàn ước vọng một bông hoa.
Diệu Hương em !
Trăng xuân rụng, nguyệt thu già.

Đây thể chắt lọc loài đi nước nờ.
Ôi hư vô! đừng gọi lòng ta nữa,
Ta phá tan hư ảnh, lại điên cuồng.
Mộng hoàng vương đâu? hỡi mộng hoàng
vương!
Đêm phản trắc đầy chiêm bao lưu huyết.
Ta đang nghe Thành Lạc Hồn kiên thiết.

II

Phất tay áo, tìm bắt hương Hố Điệp,
Ta thoát hồn về nhập xác em xưa.
Trong giấc mộng hai lần giai nhân đẹp,
Cùng một đêm biên ảo trắng xuân thu.
Đây bài hát đã đi qua tiền kiếp,
Giữa tơ đàn xao động cánh hư vô,

Ta chung khóc cuộc điêu tàn Nhã Điện,
Bản ca trường dựng lại mái trời tây.
Trong giông tố, hồn ly đàn cầu nguyệt,
Nhạc bình sa theo gió tới chân mây.
Thửa cô độc, hồ trầm tư nổi sóng,
Gọi hồn ta về núi Vọng Phù xa.
Lời Thần Nữ mê điên ngoài cửa động,

Đêm ảo kỳ bay lạc tiếng thiên nga,
Ôi! vũ trụ muôn đời thoi thóp sông,
Ta gục quỳ bên những bản cầm ca.

Buổi chiều đên, sáu lên Kim Tự Tháp,
Bóng ta đi hoài cảm góc trời này.
Từ cô đô, hồn lạc xứ về đây,
Bao hải cẩu nổi trôi bờ biển khác.
Thủy triều xuống, hiện lên tòa Vân Các
Chúng ta cùng sông lại — Phê vương ơi!
Ngủ một giấc, đời nhuộm màu kim cổ,
Ta mỉm cười nên thề sự suy vong,
Mau vùng lên giữ lại Thái Dương hồng:
Trời lâm nạn, thôi! hành tinh tan vỡ!
Hồn lệ sầu ơi!
Đâu những vùng trời
Không làm thương nhớ?

Ta dẫn lời về đây đoàn ca vũ,
Tự bốn mùa địa ngục vắng âm thanh,
Chúng ta khóc như một bầy thú dữ,
Lòng đã man nghe trái đất tan tành.

Lạc Hồn Ca

I

Đời Anh Hoa

Ta để Nguồn Hương nhập xác này,
Hồn như phong vũ đã xa bay.
Mê đi chín kiếp luân hồi nữa,
Về gặp nhân tình hát ở đây,
Đâu biết tin Xuân còn diễm ảo.
Mà thương huyền sử bắt đầu thay!
Vì ta đổi áo thiên duyên mộng,
Người gái Giao Đài mới biết say.

II

Trăng bỏ ta đi, trăng ảo huyền!
Mây trùng biển lạ nhớ bình nguyên?
Sầu ta động khắp trường giang thủy,
Vào cuộc tuần du lại đắm thuyền.
Ta hát lên trời muôn thừa trước,
Giờ đây còn lặng khúc giao duyên.
Hỷ thần lưu lạc về sông núi,
Người gọi hồn ai? hỏi đở duyên!

III

Hãy thoát thân đi, đuổi bắt hình,
Hồn ơi ! đừng lạc xứ U Minh.
Ai tìm ta đó trong đêm loạn ?
Có gặp Thơ về, Nhạc hiển linh ?
Ta gọi thiên tai, cười mệnh số,
Đây lời hoan lạc viết nên kinh.
Đời anh hoa trước nghe thần mộng,
Còn giữ nguyên trang sách diễm tình.

IV

Huyền Sử

Thời đại Hoàng Kim đã phục hồi,
Ta mừng Bạo Chúa sắp lên ngôi.
Tìm thơ vương giả, xuân lưu huyết,
Mê dáng cung phi, nước ngậm cười.
Nhìn suốt hư linh vừa thấy Mộng
Thiện tâm về ấn chôn nào vui ?
Buồn riêng một bóng trắng tiền sử,
Sao Thái Hòa xtra rặng xuống người.

V

Hãy ra sa mạc, cõi Thơ Vàng,
Vào trận cuồng phong, loạn hỗn mang.
Nghìn lá cờ ma sấu địa chân,
Hát lên, ôi dòng máu Bình Vương!
Người đi, cát chuyền đường qua núi,
Ta mất biên thù, lạc thái dương.
Lập bẻ danh truyền, quên sự tích,
Trở về, xin mộng giặc hiền lương.

VI

Ta đèn nghe đời sắp mệnh chung,
Giữa đêm về viêng mộ anh hùng.
Nghiêng trời hiện bóng đường xa mã,
Vượt nước in hình mái thủy cung.
Trở giặc bơ vơ hỗn lạc quốc,
Lạ dòng, trôi nổi bèn phù không.
Người ôi! tỉnh dậy, đừng oan thác,
Lam khí bay lên lập cứu trùng.

VII

Vô Thường

Tàn ác, Thời gian đục vó câu,
Mình ta lạc mộng, đứng trong sấu.
Ngẩn ngơ tình tứ, lòng hoang dại,
Mờ ảo dung quang, tóc đổi màu.
Xuân buổi thanh bình rung sử lệ
Hội đêm phong kiến loạn vương hầu.
Người xưa dạo đèn cời trong mộ,
Hờ hững, ta đi khuất nguyệt cầu.

VIII

Ai ở mà say hội lý đào?
Trăng phù du ấy tuổi là bao?
Núi non dựng lại toàn cung cầm,
Cuồng dại, ta mê thị trấn nào?
Yên tiệc đi, về, quên lời mộng,
Tạ từ, Thơ lạc vận tiêu tao.
Ý trời, tay viết lên bàn thạch,
Bày ván cờ tiên thứ thập cao.

IX

Đọc sách mười năm, học lấy quên,
Ta, đêm Hồng Thủy dạo con thuyền.
Giận công trác tuyệt Trời khai thác,
Tay cuộn giòng sông, nổi sóng lên.
Ruộng đất đã nguôi lòng thảo dã,
Mặc ta rừng núi khóc lâm tuyền.
Thơ đâu? chẳng nói lời yêu hoặc,
Vẽ mặt sấu nhân, nét bút điên?

X

Hồi Sinh

Bộ lạc ta xưa mắt hải tảo,
Buồn nghiêng nội địa, cháy tà huân.
Đêm thiêng thồn thức hồn du mục,
Ta vọng lên non tiêng ác thần.
Cửa ngục sông hồ run ánh lửa,
Trắng mê màu huyết, loạn hồng vân.
Hoang sơ, tuổi đá bưng cơn mộng,
Cúi mặt u huyền, khép áo xuân.

XI

Nhạc khóc cầm đài nghẹn khúc ca,
Trần gian chuyển dáng mộng giao hòa.
Gió trắng ngự uyển buồn xuân sắc:
Thử bước vào xem cung điện Ma!
Xiêm áo tôn nghiêm còn lạ chủ,
Nửa chừng hoan lạc nép mình hoa.
Hỡi ơi! Hồn lệ mờ nhân thế,
Vãn cuộc hồi sinh, ai đợi ta ?

XII

Hồn phách thanh tuyến dáng áo hương,
Bâng khuâng thần chủ lạ thiên đường.
Gợn trong nhân ảnh màu hư cầu,
Lạc thổ hồng lên tuổi thái dương.
Thức ngủ huyền vi, điểm ngọc sáng,
Lửa đầu hoài niệm Đật phong vương ?
Hiện thân động mái chèo kim cổ,
Nửa mặt phù sinh nép hậu trường.

NGOẠI TẬP

